

GONIEC CZESTOCHOWSKI

DIENNIK POLITYCZNY, SPOŁECZNY, EKONOMICZNY I LITERACKI

Anielsko promienny żywot św. Stanisława Kostki

Patrona młodzieży katolickiej całego świata.

W dniu 31 grudnia r. b. przypada 200-tna rocznica kanonizacji św. Stanisława Kostki, świętego młodzieńca Polski, uznanego za Patrona młodzieży katolickiej. W bieżącym roku jubileuszowym dzień Imienia św. Stanisława t. j. dzień dzisiejszy 13 listopada obchodzony jest uroczysto w całej Polsce, jako święto młodzieży szkolnej.

Ojczyzna nasza winna się czuć szczęśliwą, że posiada tylu mężów świętych, którzy cnotami swymi zasłynęli pomiędzy innymi (narodami), a między nimi św. Stanisława Kostkę, którego promienny żywot stał się godnym naśladowania wzorem dla młodzieży katolickiej całego świata.

Św. Stanisław Kostka urodził się w dniu 28 października 1550 r. w Rostkowie na Mazowszu, jako drugi syn kasztelana zakroczyńskiego, Jana Kostki i małżonki jego Małgorzaty z Kryskich.

Do 14 roku życia przebywał w domu rodzicielskim, poczem wraz ze starszym bratem Pawłem został wysłany pod opieką ich nauczyciela, Jana Bielińskiego, na nauki do Wiednia, gdzie zamieszkali w konwiktach O. O. Jezuitów. Pracę naukową przerwał im odebranie przez cesarza Maksymiljana domu, w którym się mieścił konwikt, co spowodowało jego zamknięcie. Już w konwiktach św. Stanisław wyróżniał się od towarzyszy pilnością w naukach, a nadewszystko wielką pobożnością. Spokojny i pobożny sposób życia w konwiktach dogadzał nadzwyczaj św. Stanisławowi, lecz niepodobał się jego bratu, który chciał zamiast nauki, zabaw i uciech. Nie mogąc znaleźć odpowiedniego mieszkania, nauczyciel ich, podmówiony przez Pawła, mimo sprzeciwów Stanisława wynajął mieszkanie w domu luteranina, Kimberkera.

Stanisław, nie biorąc przykładu z Pawła, który „w różnych zabawach się kochał, hojnie u stołu używał”, przeciwnie „pokój swój i milczenie miłował, często pościł i modlitwy do Pana Boga czynił, skromność w każdej rzeczy zachowując, nad swymi zmysłami straż miał, najwięcej dobrego sumienia pilnując”. To też podniecony gorliwością w dobrem Stanisława, zaczął go Paweł prześladować i bić. W tym czasie zapadł nagle św. Stanisław w ciężką chorobę i zażądał spowiednika.

Sprzeciwili się temu zarówno ich nauczyciel Bieliński i Paweł, nie przeczując grożącego niebezpieczeństwa, jak i Kimberker, który nie chciał pozwolić na wejście księdza katolickiego do jego domu. Wezwał wtedy św. Stanisław pomocy Najświętszej Marii Panny i św. Barbary patronki dobrej śmierci, prosząc o św. Komunię. W czasie modlitwy ukazała mu się św. Barbara w otoczeniu dwóch aniołków, którzy mu przynieśli Najświętszy Sakrament. Potem nagle św. Stanisław odzyskał zdrowie i w myśl objawienia się N. Marii Panny postanowił wstąpić do zakonu Jezuitów. Prowincjał odmówił mu przyjęcia go bez zgody rodziców.

Wiedział św. Stanisław, że tego nie otrzyma, postanowił więc wyruszyć o zbranym chlebie w poszukiwaniu klasztoru, któryby go przyjął. Przybył do Dylingi i zatrzymał się tam w klasztorze — lecz straszny gniew ojcowści zmusił go wkrótce do szukania innego schroniska. — Znalazł je w Rzymie, w domu nowicjatu św. Andrzeja. Przemieszkał tam dziewięć miesięcy — gdy nieubłagana śmierć zabrała go przed tron Najwyższego w dniu 15-go sierpnia 1568 roku.

Miał jasnowidzenie śmierci. Wiedział, że umrze w sierpniu, w sierpniu w dniu Wniebowzięcia Matki Boskiej. Umierał przytomnie i pokornie na ziemi. Otoczeniu się zwierzył, że widzi

Matkę Najświętszą w orszaku Dziewicy, które go przyszy zabrać do nieba. — Tak się stało o świcie 15 sierpnia 1568 roku. Za uari na febrę.

Sława jego świętości szybko się rozeszła. Ojcowie Jezuiti całowali jego ręce i nogi. Żywoty, opisujące jego świętość, ukazały się niebawem. Już

go Młodzieniaszka, Świętego Dzieci-

cia krwi senatorskiej, Stanisław! I padają na kolana przechodnie na widok szczątków Świętego: Stanisława, piękny kwiecie czystości, módl się za nami! Stanisławie, wspaniałomyślny wzgardzicielu świata, módl się za nami!

Św. Stanisław Kostka, Patron młodzieży katolickiej.

w r. 1604 został uznany za błogosławionego, pierwszy z pośród jezuitów. W r. 1674 papież Klemens X ogłasza go patronem Polski i Litwy, a dwieście lat temu w r. 1726, 31-go grudnia, Benedykt XIII — świętym.

Dziwnym zbiegiem okoliczności Rostków przeszedł w ręce O. O. Jezuitów, gdzie został wzniesiony kościół drewniany pod wezwaniem św. Stanisława, który, ucierpiawszy w czasie wojen, został rozebrany, a na miejsce jego został wzniesiony obecny kościół murywany w 1885 r. Zwłoki św. Stanisława znajdują się w kościele Al. Gesu w Rzymie. Obecnie Polska posiada relikwie św. Stanisława w kościele rostkowskim.

Życie Świętego Stanisława Kostki on sam najlepiej streścił słowami: „Ku wiecznym rzeczom jestem stworzony”.

W zaraniu młodości św. Stanisław przebywał w domu ojcowiskim w Rostkowie. Jakż ślad jego pobytu pozostał w domu? Ślad świętego panicza. Był dobry dla służby, tak, że służby mawiali o nim: „Teraz to anioł, a kiedyś wielki święty”. Ale nie był to ślad jedyny: ślad czystości anielskiej wonną w domu zostawił pamiętkę. — Nigdy Stanisław nie zbrukał się sprostym słowem i nie mógł znieść rubasznego wyrażenia. Miał nawet, kiedy

je wymawiali goście; ojciec wówczas hamował wesołość biesiadników.

Św. Stanisław, choć wątły i młody, przejął się głosem powołania, który był usłyszał. I poszedł za tym głosem.

A szedł jak maż dojrzwały, celu światom, do którego dąży, choć miał lat niespełna 17. A tym celem była służba wyłącznie Bogu.

Cnoty młodzieńca-nowicjusza uwydatniały się jeszcze bardziej. Jest to ten sam święty panicz, który spełnia posługę najniższą, ale jeszcze z głębszą pokorą. To już asceta, który nie szczędzi ciała wałtemu biczów. I bogomyślny maż, który zatapiać się umie w rzeczach Boskich, nie znając co to roztagnienie. Towarzysz pewien mówi o nim: „Nigdy nie słyszał z ust Stanisława słowa niepotrzebnego lub próżnego”. — A inny świadczy: „Wszystkie jego słowa, ruchy, ułożenie tchnęły świętością”.

Dla młodzieży jak był tak pozostanie wzorem czystości i ponadto przykładem pilności, która wiedzę oatkowicie i do gruntu przejmaje.

Znaczenie świętego Stanisława jest podwójne: dla narodu i dla świata.

Narodowi był patronem przemożnym. Widziano go, jak błagał Dziecię Jezus o pomoc wojsku polskiemu pod

Chocimem w r. 1621; widziano go nad Przemysłem, gdy cma kozaczyzny ten gród obległa; widziano go ponad bitewnym polem Beresteczka w r. 1651, gdzie Jan Kazimierz sławne odniósł zwycięstwo nad kozakami i Tatarami. Miasto Lwów oddało mu się na zawsze. Sędziowie lubelscy pod jego obrazem wydawali wyroki, aby przeglądał ich sumienia sędziowskie.

Dla świata, a przedewszystkiem dla świata młodzieży, Stanisław jest wzorem charakteru. Uświecał i rozszerzał wiedzę. Przeszkody do uświecenia energicznie — ucieczką z Wiednia — odrzucił. Czystością obyczajów zajął jak jutrzienka złota. Wiedzę, ale głównie wiedzę o Bogu, wchłaniał całym umysłem.

Rodzinie właśnie swojemu „nieposłuszeństwem” wskazał drogę duchowieństwa i wywyższenia się ponad dostawki ziemskie. Brat jego Paweł umarł, oczarowany przykładem Świętego, podobnie jako pokutnik. Rodzice musieli uznać w Stanisławie siłę wyższą i drogę, którą mu sam Bóg wytknął, a kto rej oni nie mogli wpoprzek stawiać swojej drogi, a więc zaszczytów ziemskich, rozkoszy życia sielskiego: „żyj i używaj”.

W naszych czasach, gdy się krzewią sodalicyje marjańskie, któż, pamiętajmy, jest pierwszym sodalitem? Święty Stanisław Kostka!

I gdy część Chrystusa Eucharystycznego świat ogarnia, wspomnijmy o tym młodzieńku czcicielu tak gorliwym i miłosnym, że go Bóg przez aniołów nakarmił chlebem Żywota.

„Pruje statek fale modrej Wisły, ku Warszawie dążąc. Odświętnie przybran jest chorągiewami. Radość na nim wre podniosła. Słychać śpiew uroczysty kapłanów, ludu i młodzieży. Jakby chwałę komuś oddawano... Wołają ludzie u brzegu rzeki: Promienie biją od kogoś! Pytają: Kto jedzie z wami? I w szumie fal, rozstępujących się przed statkiem, płynię odpowiedź: — Święty Gość zawita wkrótce do stolicy Polski. — I w szumie drzew przybrzeżnych tętni podobną odpowiedź: O to podróż Świętego Patrona Narodu, Syna Ziemi Mazowieckiej, Świętego! I chyła się ze czcią głęboko sędziwe topole, wierzyby, olchy i lipy, szepcać: Myśmy Cię widziały niegdys chadzającego na ziemi. Otulaliśmy twój szczipła postać w czas letni cieniem chłodzącym i chroniliśmy od zabaw i zgiełku ludzi. Z rodzina twój współ lzy roniliśmy na wieść o twem odejściu z dziedziny ziemskiej. I radość niosiliśmy w dal poszumem liści na wieść o twem wyniesieniu na ołtarze. My, drzewa, wkrótce porażone będziemy toporem, powalone burzą, przynięcione brzemieniem starości. Ale ty, Święty Młodzieniec, promieniejszy i jaśniejszy będziesz w chwale niebieskiej nieśmiertelny i nie przestaniez rozlączać skrzydeł opieki nad narodem i nie zwinesz ich, dopóki Bóg pozwoli istnieć imieniu polskiemu..

O św. Stanisławie!

(Tłumaczenie z łaciny).

Stanisławie! wschodzące ziemi naszej słońce! Jutrzienka się u Ciebie zesła razem z mrokiem. Dokąd długie musimy podać miesiące, Tyś o zorzy tam dobiegł

swym młodzieńczym krokiem. Jezeli polskie lany takie rodzą kłosy, Czemużem się w tym kraju nie zrodził szczęśliwy?

Tyś młodzieńców i starców opiewany glosy. Zakon nasz, ziemia, niebdo,

widziczenie wznosi śpiewy:

„Rzymu Twego przewodniczą i Mazowsza foscał! Ono dilo Cię ziemi—Rzym zrodził nieboscom”.

Bernard Colnago T. J.

(towarzysz świętego w nowicjacie rzymskim).

